

ved, hvad de har med at gøre, så skyldes det jo, at de, der stiller mig spørgsmålet, overhovedet ikke kan forlige sig med den tanke, at det skulle være noget, de ikke har kontrol over. Jeg kan godt forstå frustrationen, men sådan bliver det. Det får det institut lov til selv at finde ud af. Man kan sagtens være uenig, men så vedstå dog, at det er det, der er uenigheden i det.

Når så den arbejdsplan ligger, vil arbejdsplanen blive sendt i det, der kaldes peer review, og sådan er det.

Det kan man jo være imod eller være for, men det er da en underlig facon at sige, at det er, fordi ministeren burde have taget sig mere af at vide, hvad de kan finde på. Man kunne jo spørge oppositionen, hvad det er, man frygter. Det bliver et institut med syv mand. Når jeg tænker på, hvad vi har af folk ansat til at lave den her slags ting, og så frygter man, at der kommer et institut med syv mand, og hvad kan der ikke ske med det institut.

Ja, jeg glæder mig også til at se det. Indtil nu tager det jo tid, men jeg glæder mig til at se det.

Jeg vil bare sige, at der jo er eksempler nok på, at det ikke er blevet økonomisk vurderet, hvad de forskellige miljøltiltag vil betyde for miljøet. Kan man det? Kan man simpelt hen sige, at det er ligegyldigt; vi beslutter noget på miljøområdet, men hvad det koster, og hvilken betydning det har for miljøet, og om vi får mest miljø for pengene, vil vi ikke koncentrere os om? Ja, det kan man godt, hvis man har den holdning, men så må man da også forstå, at det godt kan være, at der er kommet en ny holdning.

Derfor vil jeg kun kort sige noget om de forskellige indlæg, der har været her. Jeg er nødt til at citere et af indlæggene, og det er hr. Kristian Thulesen Dahls. Det er det mest præcise, der er sagt under den her forhandling i dag: Det her drejer sig om politik. Så enkelt er det. Skal man have sådan et institut, eller skal man ikke? Så pakker man det ind i: Jamen er der ikke noget med, at det skulle have været i høring? I høring? Jamen det er jo, fordi man tænker traditionelt. Man spørger, hvorfor ministeren ikke sender i høring – hvad mener de forskellige råd om noget, som ingen kan stille spørgsmål til? Det ville da være en hel urimelighed.

Men den nye tanke, at her har vi for første gang et institut, som selv beskriver sin arbejdsplan, som får armslængdeprincippet, væk fra ministeren, hvor ministeren ingen instruktionsbeføjelser har, den tanke kan man ikke forlige sig med.

Men så må jeg sige, selv om det kan være hårdt for nogle, at så tror jeg, det er en god idé at gå i gang med at træne sig til den vane. For jeg vil bare sige, at sådan bliver det. Sådan bliver det også på miljøområdet, at jeg vil tillade mig den frihed, så længe et flertal giver mig mulighed for det, at jeg som noget nyt vil begynde at vurdere: Hvor får jeg mest miljø for pengene? Jeg erkender, at det kan være en skrækkelig tankegang for nogle. Men indtil et flertal pålægger mig, at det må jeg ikke, vil det være det.

Jeg har glædet mig over, når jeg har været ude at besøge de forskellige institutter, der ligger under Miljøministeriet, at allerede dér er man rigtig i gang, og man vil gerne have lov til at komme endnu mere i gang med det. Og jeg kan hilse og sige, at det vil den nye miljøminister bakke kraftigt op om at de får lov til.

Men jeg er lidt ærgerlig over, at vi her får en stor debat, fordi nogle åbenbart er helt bange for, at nogen skulle kunne finde på at finde ud af: Hvilket miljø, hvor meget miljø, hvad skal vi prioritere at få af miljø for de penge, vi giver ud?

Jeg skal kun sige, at jeg såmænd kender mange, der troede, det var en helt almindelig procedure, at det var hele forudsætningen, når man gav sine penge ud, at man så havde undersøgt, hvor man fik mest miljø for pengene. Men det kan jeg jo bekræfte ikke er tilfældet.

Her på falderebet vil jeg tage ét stort eksempel af dem: Hele Wilhjelmudvalget, kompetente folk, godt materiale, virkelig gode ideer, og så en af de vigtige ting, sammen med det, der var for miljøet, lige en økonomisk beregning af, hvad de forskellige tiltag koster: intet. Det må vi se på engang.

Kl. 11.15

Det vil jeg bare sige, det synes jeg er frustrerende for folk, at man ikke kan få lov til at se, hvad ting koster. Og derfor vil jeg kun sige: Jeg glæder mig altså, til det her institut kommer i gang. Jeg synes, det bliver spændende. Lad os nu glædes over samtidig at se: Hvad er det så for resultater, de kommer med. Hvad kan vi bruge dem til? De mennesker får en frihed til at kunne se tingene på en helt anden måde, hvis de har lyst til det, vinkle dem på en anden måde, hvis de har lyst til det, bringe internationale og nationale forskningsresultater frem, sammensætte dem, som de har lyst til, og fortælle befolkningen og politikkerne det.

Tænk på, at der kun bliver syv mennesker i det institut. Jeg synes, man skal give dem en chance, især for miljøets skyld.